26-10-2026 প্রাতঃমুৰুলী ওঁম্ শান্তি! "বাপদাদা" মধুবন।

"মৰমৰ সন্তানসকল – কর্ম কৰি নিজক প্রেমিকা বুলি বুজি একমাত্র মোক প্রেমিকক স্মৰণ কৰা, স্মৃতিৰেহে তোমালোক পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টিলৈ যাবা"

প্রশ্ন: মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ কোনটো হুকুম (আজ্ঞা) পাইছা?

উত্তৰ: সন্তানসকল, পিতাৰ হুকুম বা আজ্ঞা হৈছে – দেহী-অভিমানী হোৱা। সকলোকে বার্তা দিয়া যে এতিয়া পিতা আৰু ৰাজধানীক স্মৰণ কৰা। নিজৰ চাল-চলন শুধৰোৱা। অতি মিঠা (অমায়িক) হোৱা। কাকো দুখ নিদিবা। স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা আৰু স্বদর্শন চক্রধাৰী হোৱা। আগবাঢ়ি যোৱাৰ পুৰুষার্থ কৰা।

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছে। এনেকুৱাতো কোনো সৎসংগ নাই, য'ত কোনোবা বহে আৰু কয় যে সকলো সন্তান পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছে। এনেকুৱা এটাই স্থান আছে। সন্তানসকলে জানে বাবাই নির্দেশনা দিছে যে যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকা তেতিয়ালৈকে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। এনেকৈ পাৰলৌকিক পিতাইহে কয় – হে সন্তানসকল। সকলো সন্তানে শুনি আছে। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলকেই নহয় কিন্তু সকলোকে কয়। সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপ আছে, যাৰ কাৰণে মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) লাগিছে, সেই সকলোবোৰ আঁতৰি যাব আৰু তোমালোক আত্মা সতোপ্রধান হৈ যাবা। তোমালোক আত্মা আচলতে সতোপ্রধান আছিলাই আকৌ ভূমিকা পালন কৰি কৰি তমোপ্রধান হৈ গৈছা। এইষাৰ মহাবাক্য পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। লৌকিক পিতাৰ হয়তো দুই-চাৰিটা সন্তান হ'ব। তেওঁলোকক ক'ব ৰাম ৰাম বুলি কোৱা বা পতিত-পাৱন সীতাৰাম বুলি কোৱা অথবা ক'ব কৃষ্ণক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ নক'ব হে সন্তানসকল, এতিয়া মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাতো ঘৰত আছে। স্মৰণ কৰাৰ কথাই নাই। এয়া বেহদৰ পিতাই কয় জীৱৰ আত্মাসকলক। আত্মাসকলেই পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। আত্মাসকলৰ পিতা এবাৰেই আহে। 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা মিলিত হয়। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই আহি এই পাঠ পঢ়াওঁ। হে সন্তানসকল, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰি আহিছা – হে পতিত-পাৱন আহক। মই নিশ্চয় আহোঁ। নহ'লে কিমানলৈকে স্মৰণ কৰি থাকিব। সীমাতো নিশ্চয় থাকিব নহয় জানো! মনুষ্যই এইটো নাজানে যে কলিযুগৰ সময় সীমা কেতিয়া পূৰা হয়। এইটোও পিতাইহে ক'ব লাগে। পিতাৰ বাহিৰেতো কোনেও নক'ব যে হে সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। মুখ্য হৈছেই স্মৃতিৰ কথা। ৰচনাৰ চক্রকো স্মৰণ কৰাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পৰিশ্রম হয়। পিতাই কয় – আধাকল্প হৈছে ভক্তিমার্গ, আধাকল্প হৈছে জ্ঞানমার্গ। জ্ঞানৰ প্রালব্ধ তোমালোকে আধাকল্প পাইছা পুনৰ আধাকল্প ভক্তিৰ প্রালব্ধ। সেয়া হৈছে সুখৰ প্রালব্ধ, সেয়া হৈছে দুখৰ প্রালব্ধ। দুখ আৰু সুখৰ খেল ৰচি থোৱা আছে। নতুন সৃষ্টিত সুখ, পুৰণি সৃষ্টিত দুখ। মনুষ্যই এই কথাবোৰ একো গম নাপায়। কয়ো আমাৰ দুখ হৰণ কৰক, সুখক দিয়ক। আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য চলে। এইটোও কোনেও গম নাপায় পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও দুখ দূৰ কৰিব নোৱাৰে। শৰীৰৰ বেমাৰ আদি চিকিৎসকে দূৰ কৰে, সেয়া হৈ গ'ল অল্পকালৰ বাবে। এয়াতো হ'ল স্থায়ী, আধাকল্পৰ বাবে। নতুন সৃষ্টিক স্বর্গ বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয় তাত সকলো সুখী হ'ব। আকৌ বাকী ইমানবোৰ আত্মা ক'ত থাকিব? এইটো কাৰো খেয়ালত নাহে। তোমালোকে জানা এয়া নতুন পঢ়া, পঢ়াওঁতাজনো নতুন। ভগৱানুবাচ, মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলোঁ। যথাযথ এইটোও হয় যে সত্যযুগত এটাই ধর্ম থাকে তেন্তে নিশ্চয় বাকী সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টি বুলি কাক কোৱা হয়, সত্যযুগত কোন থাকে – এইটোও এতিয়া

তোমালোকে জানা। সত্যযুগত এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধর্মৰ ৰাজ্য আছিল। কালিৰহে কথা। এইটো কাহিনী – 5 হাজাৰ বছৰৰ। পিতাই কয় 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰতত এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোকে 84 জন্ম লৈ লৈ এতিয়া পতিত হৈছে সেইবাবে এতিয়া আহ্বান কৰে যে আহি পাৱন কৰি তোলক। নিৰাকাৰী সৃষ্টিততো সকলো পাৱন আত্মা থাকে। পুনৰ তললৈ আহি ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া সতো, ৰজো, তমোত আহে। সতোপ্রধানক নির্বিকাৰী বুলি কোৱা হয়। তমোপ্রধানে নিজক বিকাৰী বুলি কয়। বুজি পায় এই দেৱী-দেৱতাসকল নির্বিকাৰী আছিল, আমি বিকাৰী সেইবাবে পিতাই কয় – যিসকল দেৱতাসকলৰ পূজাৰী তেওঁলোকৰ এই জ্ঞান তৎক্ষণাৎ বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব কিয়নো দেৱতা ধর্মাৱলম্বী হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি যিসকল পূজ্য আছিলোঁ, তেওঁলোকেই পূজাৰী হৈছে। যিদৰে খ্রীষ্টিয়ানসকলে যীশুখ্রীষ্টৰ পূজা কৰে কিয়নো সেই ধর্মাৱলম্বী হয়। তোমালোকো দেৱতাসকলৰ পূজাৰী গতিকে সেই ধর্মাৱলম্বী হ'লা। দেৱতাসকল নির্বিকাৰী আছিল, তেওঁলোক এতিয়া বিকাৰী হৈছে। বিকাৰৰ বাবেই কিমান অত্যাচাৰ হয়।

পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকর্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক সর্বদা সুখী হ'বা। ইয়াত হ'ল সর্বদা দুখী। অল্পকালৰ সুখ আছে। তাততো সকলো সুখী হ'ব। তথাপিও পদমর্যাদাত পার্থক্য আছে নহয় জানো। সুখৰো ৰাজধানী আছে, দুখৰো ৰাজধানী আছে। পিতা যেতিয়া আহে তেতিয়া বিকাৰী ৰজাসকলৰ ৰাজত্বও শেষ হৈ যায় কিয়নো ইয়াৰ প্রালব্ধ পূৰা হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাৰ শ্রীমততে চলিব লাগে। পিতাই কয় - যেনেদৰে মই শান্তিৰ সাগৰ হওঁ, প্রেমৰ সাগৰ হওঁ, তোমালোককো এনেকুৱা কৰি গঢ়ি তোলোঁ। এই মহিমা এজন পিতাৰ। কোনো মনুষ্যৰ মহিমা নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতা পৱিত্রতাৰ সাগৰ হয়। আমি আত্মাসকলো যেতিয়া পৰমধামত থাকোঁ তেতিয়া পৱিত্র হৈ থাকোঁ। এই ঈশ্বৰীয় জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰেই আছে অন্য কোনেও জানিব নোৱাৰে। যেনেকৈ ঈশ্বৰ জ্ঞানৰ সাগৰ, স্বর্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। তেওঁ সন্তানসকলক নিশ্চয় নিজৰ সমান কৰিও গঢ়ি তুলিব লাগিব। প্রথমে তোমালোকৰ ওচৰত পিতাৰ পৰিচয় নাছিল। এতিয়া তোমালোকে জানা পৰমাত্মা যাৰ ইমান মহিমা আছে তেওঁ আমাক এনেকুৱা উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে, গতিকে নিজক এনেকুৱা উচ্চ (শ্রেষ্ঠ) কৰি তুলিব লাগিব। কয় নহয় – এওঁৰ বহুত ভাল দৈৱীগুণ আছে, যেন দেৱতা.....। কাৰোবাৰ স্বভাৱ শান্ত হ'লে, কাকো গালি আদি নিদিলে তেতিয়া তেওঁক ভাল ব্যক্তি বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তেওঁ পিতাক, সৃষ্টি চক্রক নাজানে। এতিয়া পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক অমৰলোকৰ মালিক কৰি তোলে। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও নতুন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তুলিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি, সেয়া হৈছে নতুন সৃষ্টি। তাত (সত্যযুগত) দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী থাকে। কলিযুগত সেই ৰাজধানী নাই। বাকী অনেক ৰাজধানী আছে। এতিয়া পুনৰ অনেক ৰাজধানীৰ বিনাশ হৈ আৰু এখন ৰাজধানীৰ স্থাপন হ'ব লাগে। নিশ্চয় যেতিয়া ৰাজধানী নাথাকে তেতিয়া পিতা আহি স্থাপনা কৰিব। সেয়াতো কেৱল পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতাৰ প্রতি কিমান মৰম থকা উচিত। যি পিতাই ক'ব সেয়া নিশ্চয় কৰিম। এটাতো পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা আৰু সেৱা কৰা, অন্যক মার্গ-দর্শন কৰা। যিসকল দেৱী-দেৱতা ধর্মাৱলম্বী হ'ব তেওঁলোকৰ ওপৰত নিশ্চয় প্রভাৱ পৰিব। আমি মহিমা কৰোৱেই এজন পিতাৰ। পিতাৰ গুণ আছে বাবেই পিতাহে আহি আমাক গুণৱান কৰি তোলে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, অতি মিঠা (অমায়িক) হোৱা। সকলোকে মৰমেৰে বহি বুজোৱা। ভগৱানুবাচ মামেকম্ (কেৱল মোক; পৰমাত্মাক) স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া মই তোমালোকক স্বর্গৰ মালিক কৰি তুলিম। তোমালোক এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। পুৰণি সৃষ্টিৰ মহাবিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। আগতেও ভয়ানক মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিছিল। ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাইছিল। এতিয়া অনেক ধর্ম আছে। সত্যযুগত এটা ধর্ম আছিল, যি এতিয়া প্রায় লোপ হৈ গৈছে। এতিয়া পিতা আহি অনেক ধর্মৰ বিনাশ কৰি, এক ধর্মৰ প্রতিষ্ঠা কৰে। পিতাই বুজায় - মই এই যজ্ঞ ৰচনা কৰোঁ, অমৰপুৰীলৈ যাবৰ বাবে তোমালোকক অমৰ কথা (কাহিনী)

শুনাওঁ। অমৰলোকলৈ যাবলৈ হ'লে মৃত্যুলোকৰ নিশ্চয় বিনাশ হ'ব। পিতা হয়েই নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। গতিকে পিতা নিশ্চয় ইয়ালৈ আহিব লাগে। এতিয়াতো বিনাশ জ্বালা সন্মুখত থিয় হৈ আছে। আকৌ তেতিয়া বুজিব আপোনালোকে সঁচা কথা কয় যথাযথ এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। এয়া প্রসিদ্ধ হয় গতিকে নিশ্চয় এই সময়ত ভগৱানো আছে। ভগৱান কেনেকৈ আহে, এইটোতো তোমালোকে ক'ব পাৰা। তোমালোকে সকলোকে কোৱা যে আমাকতো পোনপটীয়াকৈ ভগৱানে বুজায়। তেওঁ কয় - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। সত্যযুগততো সকলো সতোপ্রধান, এতিয়া তমোপ্রধান। এতিয়া পুনৰ সতোপ্রধান হোৱা তেতিয়া মুক্তি-জীৱনমুক্তিত যাবা।

পিতাই কয় - কেৱল মোৰ স্মৃতিৰেই তোমালোক সতোপ্রধান হৈ সতোপ্রধান সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবা। আমি আত্মিক পাণ্ডা, যাত্রা কৰোঁ – 'মনমনাভৱ'ৰ। পিতা আহি ব্রাহ্মণ ধর্ম, সূর্যবংশী চন্দ্রবংশী ধর্ম প্রতিষ্ঠা কৰে। পিতাই কয় – যদি মোক স্মৰণ নকৰা তেন্তে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা আঁতৰি নাযাব। এইটো তোমালোকৰ অতিশয় মন দিবলগীয়া কথা। কর্ম কৰি, পেছাগত কাম-কাজ কৰি মোৰ প্রেমিকাসকল, তোমালোকে মোক প্রেমিকক স্মৰণ কৰা। প্রত্যেকেই নিজৰ পূৰা তত্বাৱধান ল'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰা। কোনো পতিত কর্ম নকৰিবা। ঘৰে ঘৰে পিতাৰ বার্তা দি থাকা যে ভাৰত স্বর্গ আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া হৈছে নৰক। নৰকৰ বিনাশৰ বাবে এয়া সেয়াই মহাভাৰত যুদ্ধ। এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। পিতাৰ আজ্ঞা – মানক বা নামানক। মইতো আপোনালোকক বার্তা শুনাবলৈ আহিছোঁ। পিতা হুকুম হৈছে - সকলোকে বার্তা শুনোৱা। পিতাক সোধে কি সেৱা কৰোঁ, বাবাই কয় - বার্তা দি থাকা। পিতাক স্মৰণ কৰা, ৰাজধানীক স্মৰণ কৰা। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। মন্দিৰবোৰলৈ যোৱা, গীতা পাঠশালাবোৰলৈ যোৱা। আগলৈ গৈ তোমালোকে বহুতক লগ পাই থাকিবা। তোমালোকে দেৱী-দেৱতা ধর্মাৱলম্বীসকলৰ উন্নতিসাধন কৰিব লাগে।

পিতাই বুজায় - অতি মিঠা (অমায়িক) হোৱা। চলন বেয়া হ'লে তেতিয়া পদ ভ্রষ্ট হৈ যাব। কাকো দুখ নিদিবা, সময় বহুত কম। মৰমৰ প্রেমিক পিতাক স্মৰণ কৰা, যাৰ দ্বাৰা স্বর্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা যায়। কোনোবাই যদি মুৰুলী শুনাব (জ্ঞান দিব) নোৱাৰে তেন্তে ছিৰিৰ চিত্রৰ আগত বহি কেৱল এইটো খেয়াল (চিন্তন) কৰা – এনেকৈ এনেকৈ আমি জন্ম লওঁ, এনেকৈ চক্র ঘূৰে..... তেতিয়া আপোনাআপুনি জ্ঞান শুনাব পৰা হৈ যাবা। যি কথা মনলৈ আহে, সেয়া বাহিৰলৈ নিশ্চয় ওলায়। স্মৰণ কৰিলে আমি পৱিত্র হ'ম আৰু নতুন সৃষ্টিত ৰাজত্ব কৰিম। এতিয়া আমাৰ আৰোহণ কলা। গতিকে অন্তৰ আনন্দিত হ'ব লাগে। আমি মুক্তিধামলৈ গৈ আকৌ জীৱনমুক্তিত আহিম। বহুত শ্রেষ্ঠ উপার্জন। পেছাগত কাম-কাজ লাগিলে কৰা - কেৱল বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ অভ্যাস হৈ যাব লাগে। স্বদর্শন চক্রধাৰী হ'ব লাগে। চলন বেয়া হ'লে তেতিয়া আকৌ ধাৰণা নহ'ব। কাকো বুজাব নোৱাৰিবা। আগবাঢ়ি যোৱাৰ পুৰুষার্থ কৰিব লাগে। পিছু�ৰাই আহিব নালাগে। প্রদর্শনীত সেৱা কৰিলে বহুত আনন্দিত হ'বা। কেৱল ক'ব লাগে যে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। দেহধাৰীসকলক স্মৰণ কৰিলে বিকর্ম হ'ব। উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা মই হওঁ। মই সকলোৰে পিতা হওঁ। ময়েই আহি তোমালোকক মুক্তি-জীৱনমুক্তিত লৈ যাওঁ। প্রদর্শনী মেলাত সেৱা কৰাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। সেৱাৰ প্রতি মনোযোগ দিব লাগে। সন্তানসকলৰ আপোনাআপুনি খেয়াল আহিব লাগে। ভালবাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্রতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূর্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্রভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) একমাত্র পিতাৰ সৈতেই পূৰা প্ৰীতি ৰাখিব লাগে। সকলোকে সঁচা মাৰ্গ দেখুৱাব লাগে। পেছাগত কাম-কাজ আদি কৰিও নিজৰ পূৰা তত্বাৱধান ল'ব লাগে। এজনৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

(2) সেৱা কৰাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। নিজৰ চলন শুধৰাব লাগে, স্বদৰ্শন চক্রধাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: পৰিশ্রম আৰু মহানতাৰ সৈতে আত্মিকতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা শক্তিশালী সেৱাধাৰী হোৱা

যিসকল আত্মা তোমালোকৰ সংস্পর্শত আহে তেওঁলোকক আত্মিক শক্তিৰ অনুভৱ কৰোৱা। এনেকুৱা স্থূল আৰু সূক্ষ্ম স্থিতি গঢ়ি তোলা, যাতে তোমালোকৰ ওচৰলৈ অহা আত্মাসকলে নিজৰ স্বৰূপ আৰু আত্মিকতাৰ অনুভৱ কৰে। এনে শক্তিশালী সেৱা কৰিবলৈ সেৱাধাৰী সন্তানসকলে ব্যর্থ সংকল্প, ব্যর্থ বাণী আৰু ব্যর্থ কর্মৰ অস্থিৰতাৰ পৰা আঁতৰি একাগ্রতা অর্থাৎ আত্মিকতাত থকাৰ ব্রত ল'ব লাগিব। এই ব্রতৰ দ্বাৰাহে জ্ঞান সূর্যৰ চমৎকাৰ দেখুৱাব পাৰিবা।

স্লোগান: বাপদাদা আৰু সকলোৰে আশীর্বাদৰ বিমানেৰে উৰি থকাসকলেই উৰন্ত যোগী।

!! ওঁম্ শান্তি !!

অব্যক্ত ইংগিত: পৰোপকাৰৰ ভাৱনাৰে সম্পন্ন হৈ অপকাৰীৰো উপকাৰ কৰা:

অতি পাপ আত্মা, অতি অপকাৰী আত্মা, আনকি বগলীৰ প্রতিও ঘৃণা, বিদ্বেষ বা অনাদৰ নকৰিবা। বৰঞ্চ বিশ্ব-কল্যাণকাৰী স্থিতিত স্থিৰ হৈ দয়াশীল হৈ কৰুণাৰ ভাৱনা ৰাখি সেৱাৰ সম্বন্ধ বুলি বুজি সেৱা কৰা। যিমানেই আশাহীন আত্মাৰ সেৱা কৰিবা, সিমানেই পুৰস্কাৰৰ অধিকাৰী হ'বা আৰু নামস্বলা বিশ্ব-কল্যাণকাৰী হিচাপে প্রসিদ্ধ হ'বা। শান্তি প্রতিষ্ঠাপক পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবা।

[বি:দ্র: - প্রজাপিতা ব্রহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ নিয়মীয়া বিদ্যার্থীসকলৰ বাবে]